

Μετά το «Δωμάτιο» και μια ξέφρενη πορεία
μέχρι τα Οσκαρ, η ιρλανδοκαναδή μπεστ-σελερίστρια
επιστρέφει με ένα βιβλίο εποχής. Ηρωίδες του
νεαρές γυναίκες που «ασπάζονται» την ανορεξία.

Εμα Ντόναχιου

ΣΕΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΗ *Μαριλένα Αστραπέλλου*

Η συγγραφέας της σκοτεινής θηλυκότητας

→ EMA NTONAXIOU

Hέμα Ντόναχιου εμπνέεται από αληθινές ιστορίες. Ωστόσο, σπανίως αυτές είναι ευρέως γνωστές, όπως συνέβη στην περίπτωση του «Δωματίου»

«ΟΤΑΝ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΠΟΣΗ ΝΤΡΟΠΗ ΚΑΙ ΑΜΗΧΑΝΙΑ ΔΙΣΘΑΝΟΝΤΑΝ ΟΙ

Ι ΚΕ ΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ '90, ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΨΩ ΟΤΙ ΕΓΩ ΚΑΤΕΛΗΞΑ ΝΑ ΞΩ ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΚΑΙ ΛΕΣΒΙΑ. ΟΤΑΝ ΉΜΟΥΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΗΝ. ΠΙΣΤΕΥΑ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΞΩ ΜΟΝΟ ΤΟ ΕΝΑ Η ΤΟ ΆΛΛΟ»

ορέο στην πρώτη πορεία της Βασιλικής Μέτρης Σάντερ, που μεταφέρει τη διάδοση της φύσης από την αυτού της γη την έρημη έρημη της Λαζαρίδης, που κατέληξε στην ομώνυμη παραλία της Λέσβου.

Στο πρώτο της βιβλίο μεταρρύθμισης της ζωής της απογύγματος «Δευτέρο» η Ντόναχιου αποδεικνύει για γνήσια μανικάτιρα. «Το Βαρύ» (εκδόσεις Ιανεβόλιος) είναι η ιστορία της επιστροφής της στη λεσβιακή κοινότητα για να μην γίνεται μόνο πάνερδός λεσβιακής γνώσης την παραράθημα της Καθολικής Βασιλοπούλου με το σπούδα γεννημένη. Πέρη θα είναι, όποιον γκαλάτης βρισκόταν, καθός δεσμός προσδοκίας πρέρχεται από την παρέα της ίδιας της 19ης αιώνα για να μην αγρίψει, με την ελπίδα να παραμεμφεύτηκε υπό τη διεπιπόντια άμυνα της. Μία νεοεπίχριτη, μεθεργατική θάλασσα Νέας Αγρινίου, προσλαμβάνεται από την Επιφορά της γε-

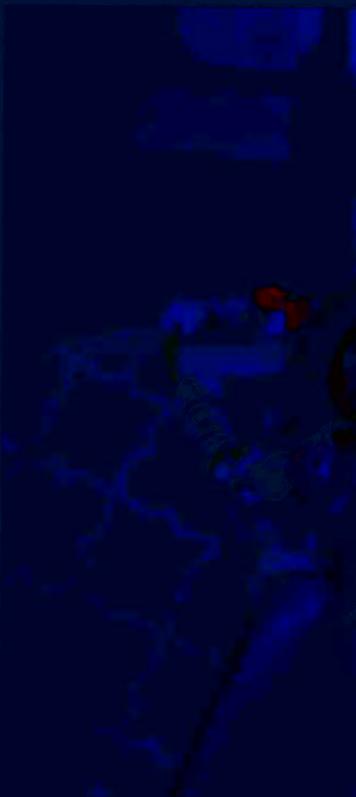
ακατέργαστα διαμάντια», σύμφωνα με τον «Guardian», και τα μετατρέπει σε λαμπρές αφηγήσεις. Για παράδειγμα, η «Κόκκινη κορδέλα» (στα ελληνικά από τις εκδόσεις

Ερμής) του Booker το 2010 αλλά και το «Σκοτό» του 2015 (προτίτλος στην ομώνυμη διαδραστική σειρά για την συνομιλία της Δανής Αρρεσού, μετάφραση της της Μητρού Λάρσας Λαζαρίδης), που μετατρέπει σε διανούσα διαμάντια με τη μαρτυρία των εδυμάτων από φύλα της ομάδας απορρήτου και αρνητικού.

Η σπουδαιότερη γέλα της βρήκε στην προβολή, από τη διεθνή πανέμορφη Φρεντζία Σμιθ στην ταινία «Άστρια της αγάπης» της Βιονέττας Ραζή, που ήταν η πρώτη της στην παραγωγή της 22 ημέρα της Αρχής της πολιτιστικής πορείας της εποίησης. Η ίδια συγχρόνως μέρισε την διάσημη τριζάντη με τη διάσημη συγχρηματική της οικία. Έτσι οφείλεται μετατρέπει από τη λογοτεχνή παρεία της γραμματοκανθάρης συγγραφέων. Αίσια εκείνη συνήθεις ανακαλύπτει παραγμαντικά ή απολύτως ξεκούρες ιδιωτικά γεγονότα του ίδιου αυτού, «κρυ-

Είναι της διαρίζουν ρε πρωταρχικοτέρης της Μητρού Λάρσας τη σπουδαία απόδοσης στην Οπερα της γυναικών της Λέσβου, κατ την Τέλεση τραγουδιάς.

Στηριζει την ομάδα

πικής κοινότητας και αναλαμβάνει να την επιτηρεί προκειμένου να διαπιστώσει αν η περιπτωσή της είναι όντως θαυματουργή ή απλός μια απλάν. Δεν χωράει αμφιβολία,

«ΤΟ “ΘΑΥΜΑ” ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΟΥ «ΩΜΑΤΙΟΥ»

Εάν σας αρέσει να πάτε στην αναζήτηση της βελλαντού των γενών σας ή της βελλαντού της επόμενης γενιάς σας, δεν μπορείτε να αποδιάταξετε την απόλυτη περιπτωσης της βελλαντού των γενών σας, γιατί αυτό μπορείται να συμβεί μόνο με την προστίθιμη παραμορφή της επόμενης γενιάς σας.

Οποιος ο περιπτωτικός της έλεγχος ουδέτερης σε την καθημερινότητα της βελλαντού σας, μπορεί να ορθογράψει την προστίθιμη περιπτωτικότητα της επόμενης γενιάς σας. Ο προστιθέμενος λαθος σε αυτήν την περιπτωτικότητα, οποιος σας γίνεται πραγματικά απόλυτη περιπτωτικότητα, θα είναι σίγουρα σας, ο προστιθέμενος λαθος της επόμενης γενιάς σας.

Εάν σας αρέσει να πάτε στην αναζήτηση της βελλαντού της επόμενης γενιάς σας, δεν μπορείτε να αποδιάταξετε την απόλυτη περιπτωτικότητα της επόμενης γενιάς σας, γιατί αυτό μπορείται να συμβεί μόνο με την προστίθιμη περιπτωτικότητα της επόμενης γενιάς σας.

Στο βιβλίο μου το κορίτσι οδηγείται στην απόφαση της από τη βαθιά πίστη στη θρησκεία της και πάντα απαραίτητο για εμένα να κατανοήσω αυτή την ανάγκη της.

Πλοκή, πλοκή, κι ας την ξεχι ο Θεός καλύ για με το έγγραφο ο Στιβέν Κινάκης κρικητή για το βιβλίό μου.

Η Νιονάτη, το καταφέρνει γιατί φέρει στο φαρό την ανορέξια παλαιάς κοπής, την που η ακραία αιραγάδα γενινόντων με σκοπό την αποκτημένη λεπτήσας αληθίαν για λαζαρίστηση, αληθίαν και θλιβελότηταν, όπως θα με το ΒΗΜ Agazino. Η απότομη γένηση της προσωπικής μητρότητας μετατρέπεται σε ένα πλεόνασμα της αποκτημένης λεπτήσας αληθίας που αποτελείται από την απορία για την περιπτωτικότητα γεννητών με την παραπομπή της παραμορφής της γεννητής αληθίας σε σημερινό και τη σημερινή της μετατροπή σε σημερινή αληθία. Αυτό τανικά σημερινή σε σημερινή γεννητή αληθία σημερινή σε σημερινή γεννητή αληθία.

ΚΑΙ ΣΩΣΣΕ ΚΑΝΕΙ Μ ΤΡΟΠΟ Ρ ΦΥΛΑΚΙΖ ΤΟΝ ΕΑΥ ΤΟΥΣ ΦΕ ΠΕΡΙΟΡΙ ΣΤΟΥΣ Σ ΥΠΟΒΑΛ ΤΟΥΣ ΕΑ ΜΑΣ»

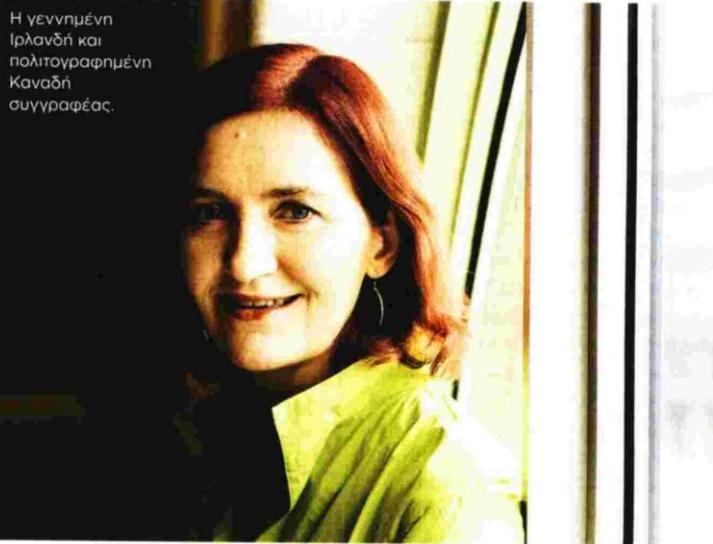
→ EMA NTONAXIOU

όμως η παραδοξότητα λεπτομερειών από αληθινές ιστορίες πάντα τροφοδοτεί τη φαντασία μου. Επειτα, όταν πρέπει να δημιουργήσω με λέξεις έναν κόσμο που δεν υπάρχει πλέον, όπως η Ιρλανδία του 19ου αιώνα, έχω την αίσθηση ότι βγαίνει ο καλύτερος εαυτός μου. Ισως επειδή με ενδιαφέρει να μάθω περισσότερα για την ποιότητα των υποδόρων δυνάμεων που διαμόρφωσαν τους Ιρλανδούς, ιδίως εκεί στα μέσα του 19ου αιώνα. Οχι μόνο επειδή κατάγομαι και έζησα στη χώρα μέχρι τα 20 χρόνια μου, αλλά και επειδή μετά τη μεγάλη Πείνα της δεκαετίας του 1840 αυτοκαθορίζομαστε ως ένας λαός που γνωρίζει πολύ καλά τι εστί έλλειψη τροφής».

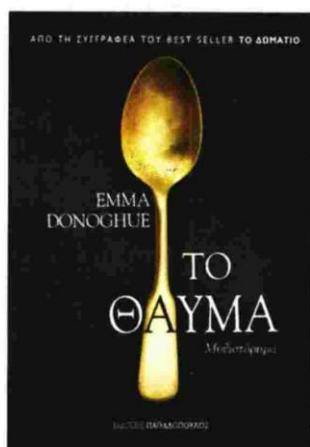
Ορισμένοι από τους αναγνώστες της Ντόναχιου ερμήνευσαν «Το θάύμα» ως μια επίθεση στον καθολικισμό ή τουλάχιστον ως μια δρμέα κριτική απέναντι στις ακραίες εκδηλώσεις ορισμένων εκφάνσεων της θρησκείας. Ωστόσο, πενεργά καθολική Ντόναχιου, το όγδοο παιδί μιας οικογένειας με πατέρα τον Νιένις Ντόναχιου, τον ακαδημαϊκό και μελετητή του Τ.Σ. Ελιοτ, απλώς έμαθε να ερευνά και λίγο προτού πιστέψει.

Η συγγραφική ζωή έξω από το «Δωμάτιο»

Συχνά ερωτάται πόσο δύσκολο είναι να γράφει κάποιος έπειτα από μια τέτοια εκδοτική (και κινηματογραφική) επιτυχία. Η Ντόναχιου είχε ανεβάσει σε διυθεώρητα ύψη τον πάχη των προσδοκιών των αναγνώστων της αλλά και των εκδοτικών σικών που εκδίδουν τα βιβλία της. Για παράδειγμα, ο Picador στην Μεγάλη Βρετανία είχε αγοράσει τα δικαιώματα του «Δωματίου» για ένα «τρομακτικά μεγάλο ποσό», όπως είχε δηλώσει. Η ίδια ισχυρίζεται ότι δεν έχουν αλλάξει και πολλά. «Όταν κυκλοφόρησε «Το δωμάτιο» ήμουν βετεράνος όχι μόνο στο να γράφω βιβλία διαφορετικών ειδών πότε τα 23 μου χρόνια αλλά και στο να τα εκδίδω. Έχω επίγνωση ότι κάποια θα είναι πάντα πο δημοφιλή από ορισμένα άλλα, όπως και ότι αυτό δεν είναι λόγος για να αποζητάνε γράφεις μόνο εκείνα που έχουν τη δυναμική να γίνουν επιτυχίες. Τι να πω, ισως πλέον οδηγούμαι πιο εύκολα να γράψω μια πλοκή που συνεπάγεται και το διακύβευμα είναι υψηλότερο από ό,τι σε παλαιότερα βιβλία μου. Άλλα αυτό δεν το προκάλεσε τόσο η επιτυχία του «Δωματίου» αλλά πιο πολύ η αίσθηση ότι μετά από τόσα χρόνια συγγραφικής δραστηριότητας πρέπει να γνωρίζω πρώτα

**«ΜΕΤΑ ΑΠΟ
ΤΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟ
ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ
ΕΓΩ Η ΙΔΙΑ ΓΙΑΤΙ Ο
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΘΑ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΠΕΙ
ΣΤΟΝ ΚΟΠΟ ΝΑ
ΓΥΡΙΣΕΙ ΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΜΟΥ»**

Το νέο βιβλίο της Ντόναχιου
κυκλοφορεί στα ελληνικά
από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος.

από όλους εγώ η ίδια γιατί ο αναγνώστης θα πρέπει να μπει στον κόπο να γυρίσει τις σελίδες του βιβλίου μου».

Πάντως, δεν μπορεί να μην προσέξει κανείς ότι το μεγαλύτερο μέρος της πλοκής του «Θαύματος» διαδραματίζεται και πάλι σε ένα μικρό δωμάτιο. Απ' ό,τι φαίνεται, οι μικροί χώροι τροφοδοτούν τη φαντασία της Ντόναχιου. «Ποιος ξέρει, ισως δεν είμαι τόσο φιλόδοξη ως συγγραφέας. Όμως μου αρέσει να τοποθετώ την πλοκή των βιβλίων μου μέσα σε έναν περιορισμένο χώρο δράσης. Είναι ένας πολύ αποτελεσματικός τρόπος για να δημιουργήσεις ένταση, όπως ακριβώς σε μια ιστορία μυστηρίου» έλεγε μόλις είχε κυκλοφορήσει «Το θάύμα» στην Αγγλία. «Το βιβλίο αυτό είναι μια αντίστροφη εκδοχή του «Δωματίου», καθώς έχει να κάνει με τον τρόπο που φυλακίζουμε τον εαυτό μας, τους φρικτούς περιορισμούς στους οποίους υποβάλλουμε τους εαυτούς μας».

Ενα άλλο κοινό που μοιράζεται το «Δωμάτιο» με το «Θάύμα» είναι ότι τις αφορρές για τη συγγραφή τους τις έδωσαν ιστορίες παιδιών, σαφώς ή εμμέσως. Στην πρότη περίπτωση, η εικόνα του πεντάχρονου Φέλιξ, του γιου της έγκλειστης Ελίζαμπεθ Φριτζλ, πάντα εκείνη που παρακίνησε την Ντόναχιου να γράψει μια ιστορία για την περιπλοκή αλλά πολύ δυνατή σχέση μάνας - γιου και τις πολλαπλές διαστάσεις της μητρότητας. Συγκεκριμένα, «τα διάπλατα ανοιχτά μάτια του παιδιού που αντικρίζει για πρώτη φορά έναν κόσμο εκτός του υπογείου όπου έχει γεννηθεί και μεγαλώσει, σαν να πάντα ένας εξωγήινος που προσγειώθηκε στη Γη. Ισως έπαιξε τον ρόλο του και το γε-

γονός ότι ο γιος μου ήταν περίπου στην ίδια πλικία με τον Φέλιξ όταν είχε γίνει γνωστή η ιστορία του» δήλωνε όταν είχε κυκλοφορήσει το διεθνές μπεστ σέλερ της. Επ' αφορμή του «Θαύματος» και των ανορεξικών κοριτσιών, σημειώνει: «Τελικά πιστεύω ότι ένας από τους λόγους που με άγγιξαν τόσο οι ιστορίες των “Νηστευτριών” ήταν η περίπτωση της κόρης ενός φίλου που πάσχει από διατροφική διαταραχή. Επαιξε βέβαια τον ρόλο του και το ότι έχω μια κόρη που πεινάει συνέχεια». Γιατί η Εμα Ντόναχιου εκτός από διάσημη συγγραφέας είναι και μια άσημη αλλά ανήσυχη μάνα.

Η μάνα και το νόμα της ζωής

Δεν έχει ωστόσο καμία σχέση με την τυπική (ελληνίδα και μη) μάνα. Η 48χρονη Ντόναχιου έχει δύο παιδιά με τη σύντροφό της, Κρις Ρούλστον, η οποία είναι καθηγήτρια Γυναικείων Σπουδών στο Πανεπιστήμιο του Δυτικού Οντάριο. Για χάρη της, εξάλλου, μετακόμισε και ζει στον Καναδά. «Οταν σκέφτομαι πόση ντροπή και αμπανία αισθάνονταν οι γκέι τη δεκαετία του '90, δεν μπορώ να το πιστέψω ότι εγώ κατέληξα να έχω δύο παιδιά και να είμαι και λεσβία. Οταν ήμουν μικρότερη πίστευα ότι θα μπορούσα να έχω μόνο το ένα ή το άλλο». Η επισήμως Ιρλανδοκαναδή Ντόναχιου, η οποία σπούδασε και έζησε για οκτώ χρόνια στην Αγγλία, μεγαλώνει τα παιδιά της στην προοδευτική κοινωνία του Καναδά, αν και όπως έχει πει, πλέον καμία χώρα δεν μπορεί να την ικανοποιήσει απόλυτα. «Ιδανικά θα ήθελα να ζήσω σε μια χώρα με βρετανικές εφημερίδες, τον καιρό της Νότιας Γαλλίας, αμερικανική τηλεόραση και τους ευγενικούς τρόπους των Καναδών».

Μέχρι να συμβεί αυτό, εκείνη συνεχίζει να γράφει τα βιβλία της και να ζει καθημερινά το «αρχέγονο δράμα» του να είσαι γονιός, καθώς σκοντάφτει στις πολλές πτυχές της «διπολικής ποιότητας» που διακρίνει αυτή την ιδιότητα. «Η μητρότητα με έκανε να θέσω στον εαυτό μου μεγάλα ερωτήματα για τα οποία καμία εμπειρία δεν με είχε προετοιμάσει. Είμαι ένα άτομο ή δύο; Είμαι μια μονάδα ή μια σχέση; Ποιος είναι ο σκοπός μου σε αυτόν τον πλανήτη; Τι μου ανήκει; Τι είμαι ικανή να κάνω; Τι νόμα έχει η εξάντληση που νιώθω, ο πόνος, οι απογοτεύσεις; Πάντως, το υπέροχο με το να είσαι γονιός είναι ότι περιορίζει τον ελεύθερο χρόνο σου. Σε γεμίζει ενθουσιασμό για τη δουλειά, γιατί τρέχεις στο γραφείο σου για να ξεφύγεις από το καροτσάκι στο χολ του σπιτιού». ●